

1. peatükk

Holly Berry sirutas käe välja. Ta tundis end soovil ülimugavalt ega tahtnud sugugi paigast liikuda. Toonud kuuldavale pika madala pettumusägina, oli ta sunnitud tunnistama, et isegi nüüd ei ulatanud ta pehmete koorekommide kotini.

„Sa võid ju tõusta,“ märkis Ben, tõstes käe naise vöökohalt, kus see oli puhanud. Holly tõmbas selle kohemaid tagasi.

„Aga mul on mugav ja hea.“

„Tahad, et mina toaksin?“

„Ei! Sinu pärast mul nii mugav ja hea ongi,“ vastas Holly pead mehe rinnale toetades. „Kui sina tõused, siis võin ma seda sama-hästi ka ise teha.“

„Tõused siis või?“

Naine mõtles hetke. Pehmed koorekommid olid head, aga ta võib neid töö juures küllalt süüa. See õdus kaisusolek aga, nagu nad praegu Beniga olid, oli liiga hea, et sellest loobuda.

„Vist mitte,“ kostis ta.

Mispeale Ben tegi just seda, mida naine oligi lootnud: kallutas ta pea taha ja suudles teda tugevasti. Pikalt ja viivlevalt, nii et soojus uhkas läbi Holly keha. Jah, see oli igal juhul parem kui tema lemmikkommid. Olla Ben Thornbury õdusas elutoas, kui vihm trummeldas akendele – enam paremaks minna ei saanud: olla Ben Thornbury, kohaliku pangajuhhi, innuka jalgratturi, igatepidi kena ja abivalmi mehe ning Holly Berry ametliku kallima elutoas ja tema käte vahel.

Nende esimesest suudlusest tol kargel talveõhtul Bourton-on-the-Wateri jõulupuu all oli möödas kolm kuud. Tõele au andes polnud nende suhte algus just kõige sujuvam olnud. Esimesel kohtumisel – pigem kokkupõrkel – oli Holly kamba teismeliste poevaraste kannul pimesi tänavale tormates Beni ratta seljast maha paisanud. Seejärel kulus veel mitu kuud, kui nad olid lõpuks hakanud teineteises nägema midagi enam kui lihtsalt sõpru. Siis oli Ben ühel nende esimestest kohtingutest äärepealt uppunud. Ja Holly endise kallima Dani ootamatu väljailmumine oli samuti üksjagu segadust tekitanud.

Õnneks oli seesinane Dan ühes naise endise eluga Londonis kindlalt minevikku jäänud ja Magusa Ampsu – vanamoelise külakommipoe, kus Holly oli teismelisena töötanud – uhke omanikuna oli naise elu praeguseks väga kena. Veelgi parem nüüd, kus nad Beniga olid viimaks ühise rütmi leidnud.

Mingil hetkel oli Holly arvanud, et nende jaoks siiski lootust ei ole, isegi mitte sõpradena. Kuid saatus segas vahele ja nüüdseks olid nad juba kolm kuud paar olnud. Veebruar oli sulanud märtsiks ja külaümbruse metsadesse hakkasid ilmuma esimesed siniliiliad. Ja siin ta nüüd oli, teispäeva õhtul, pea Beni rinnal, vaatas ühe silmaga filmi ja imestas endamisi, kuidas põrgu päralt tal niimoodi oli vedanud.

Beni maja oli põhimõtteliselt peegelpilt sellest, kus elas Holly – mis polnud sugugi imekspandav, sest nad olid naabrid: tegemist oli paarismajaga, mille teist boksi jagas Holly oma majaperenaise ja ühtlasi parima sõbranna Jamiega. Jamie oli nende kohtumisest alates olnud Holly kindel kalju, aidates teda mitmeski keerulises olukorras ning pakkudes asjalikku – kuigi vahel karmi – nõu.

Jamiele mõeldes tundis Holly pisukest süütunnet tärkamas. Ta ei mäletanud, millal nad viimati olid kahekesi hommikust söönud või vahetanud rohkem sõnu kui vaid ukселävel kohtudes. Pubis said nad muidugi endiselt regulaarselt kokku, kuid alati koos

Beni ja Caroline'iga. Ja peaaegu vahetpidamata sadava vihmaga, nagu see oli kestnud juba kolm nädalat, polnud nad isegi seda teinud. Nende viimase normaalse vestluse ajal oli Jamie parajasti valmistunud kolmandaks kohtinguks Fini-nimelise mehega, mis Jamie jaoks tähendas juba pikaajalist suhet. Kahtlemata olid nad nüüdseks juba kumbki oma teed läinud, aga Holly peaks end tõesti asjadega kurssi viima. Kindlasti sellel nädalal, mõtles ta seljatagust patja nihutades. Ta pingutab, et ka koos sõbrannaga pisut aega veeta. Oli tal ju vaja näiteks pesu pesta. Kogu aeg Beni juures olla oli üks asi, aga oma pesu siia tuua? See tundus juba liigse pühendumisena.

„Miks ta seda teeb?“ küsis Holly järsku, tähelepanu telekal, kus üks naine nuga teise naise kõril hoidis. Viimane kord, kui ta teadlikult ekraanile oli vaadanud, olid nood kaks vannis naernud.

„Mis mõttes? Kas sa ei kuulnud, mida ta ütles? Ta tunnistas ju üles, et tappis Turneri.“

„Kes see Turner on?“

„Kas sa pole üldse vaadanud?“

„Tegelikult mitte,“ tunnistas Holly.

Film polnud olnud tema valik, kuigi kui aus olla, siis mitte ka Beni. Nende maitse nii telesaadete, filmide, raamatute ja üldiselt muude asjade suhtes oli enamasti vastandlik. Seepärast oli raske leida midagi, mida nad mõlemad oleksid vaadata tahtnud.

„Kas tahad, ma räägin lühidalt, mis siiani juhtunud on?“ pakkus mees hajameelselt sõrmedega ta käsivart silitades. Liigutus oli laisk ja Ben ise ilmselt ei adunudki, et ta seda tegi, aga Holly jaoks oli see korraga ainus, millele ta keskenduda suutis.

„Ausalt öelda – ei,“ vastas ta, painutas selga ja keeras end nii, et sai meest suudelda. „Tegelikult on mul aja veetmiseks palju parem mõte.“

„Tõsi või?“

Ben vastas ta suudlusele pisut kirklikumalt ja naise süda hakkas kiiremini lööma.

„Paneme õige teleka kinni ja ma näitan sulle.“

Sellest, kui Holly oli viimati olnud kuumas suhtes, oli nii palju aega möödas, et ta oli juba unustanud, kui erutav see olla võis. Ja kuidas kirglik soov kellegagi koos olla viis teise, sama kirgliku soovini mõlemal riided seljast rebida. See oli teine põhjus, miks ta Beni juures oli. Tõsi, Jamiet polnud enamikul õhtutel kodus, aga Holly ei tahtnud oma ja Beni innukate armastuseväljendustega sõbrannas ebamugavust tekitada.

Holly ajas end püsti ja lülitas teleri välja, siis pöördus ning tõmbas mehe kättpidi püsti.

„Ma sain aru, et sa ei tahtnud tõusta?“

„Koorekommide pärast mitte. Mul on oma kommipood. Võin neid iga kell süüa, mäletad ju? Aga see,“ ta tõusis kikivarvule ning suudles meest uuesti, „on irriteerivalt piiratud ligipääsuga.“

„No kui sa seda niimoodi ütled ...“

Ben pani käed Holly puusadele ja tõmbas ta endale lähemale. Kuidas oli võimalik, et Holly ei tüdinud teda suudlemast? Ja kuidas oli võimalik, et mehe suudlused olid nii ... hõrgud? Alates nende suhte algusest suutis ta töö juures palju vähem ära teha kui enne. Nüüd, kui Ben lõuna ajal tuli ja nad poe ülakorrusel koos sõid, ei toimunud seal enam mingit riulite korrastamist. Möödas olid ka hilisööni kestnud istumised arvepidamise taga. Niipea, kui Ben õhtul poeuksele ilmus, pakkis Holly asjad ja läks koos temaga koju.

„Me peaksime üles minema,“ ütles Ben, lisades pikale suudlusele veel lühikese.

„Sinu järel.“

Haaranud tüki koorekommi ja selle suhu pistnud, pidi Holly just Benile järgnema, kui sohvakäetoole jäänud telefon sumisema hakkas. Ta vaatas ekraani.

„Kas kõik on hästi?“ hõikas mees ülakorruselt.

„Ema helistab,“ kostis Holly kõne kinni vajutades. „Helistan talle hiljem tagasi. Nii, kuhu me jäimegi?“

Vaevalt oli ta saanud paar sammu teha, kui telefon uuesti sumisema hakkas. Holly neelas pahameele alla ja hingas sügavalt.

„See võib tähtis olla,“ tähendas Ben.

„Ei ole. See puudutab kardigani, mida ta mulle koob. Ta muretseb, mitu nööpi sellele panema peaks. Olen talle sel nädalal juba kaks korda öelnud, et mul puuduvad eelistused. Ma ei hakka praegu jälle sel teemal rääkima. Kõik on korras. Usu mind.“

„Kui sa nii kindel oled?“

„Olen,“ kinnitas Holly ja seekord ta mitte ainult ei katkestanud kõnet, vaid ka lülitas telefoni välja.

„Nii, nüüd, kus mul on kogu sinu tähelepanu, tuleta mulle meelde, mis meil plaanis oligi?“

Ben seisis kaks astet kõrgemal, mistõttu nende pikkusevahe oli tohutu, ja ometi ei mõelnud Holly end kikävarbaile sirutades ja teda suudeldes sellele üldse. Beni käed riivasid ta juukseid ja mehe silmis oli sädelus, mis küttis naise vere kuumaks.

„Miks sul koorekommi maitse on?“ küsis ta end sirgu ajades ja Hollyt kahtlustavalt piieldes.

„Sa kujutad ette. Kas kavatsed mind jalust rabada või mitte?“

„Tead mis? Kõlab suurepärase ideena.“

Enne kui Holly toimuvast arugi sai, astus Ben pika sammuga alla ning haaras ta kätele.

„Hei! Mida sa teed? Ma tegin nalja! Sa kukutad mu maha!“

„Kas sa ei usalda mind?“

„Ei, sest ega sa pole unustanud, et ma olen näinud, kuidas sa mööblit liigutad?“

„Kas sa võrdled ennast sohvaga?“

Holly oli umbes üheksakümmend protsenti kindel, et Ben kukutab ta maha, mistõttu ta võttis mehe kaela ümbert tugevasti kinni ja sulges silmad. Ja kuigi esimene samm õnnestus, ilma et ta pahklud oleksid kuhugi vastu põrganud, ei vähendanud see naise hirmu sugugi. Tegelikult oli ta niivõrd keskendunud ohtlikule

olukorrale, et sai vaevalt aru, mis heli see oli, mis nende naerupahvakutesse lõi.

„Uksekell või?“ küsis naine. „Kas ootad kedagi?“

Ben peatus; ta naer kajas alles nende ümber.

„Sa ju tead, et mul ei käi kunagi külalisi.“

Ta keeras end ettevaatlikult ringi. Holly toetas ühe käega trepikäsipuule ja teisega Beni õlale ning sai taas jalad maha.

„Äkki see on Jamie?“ pakkus ta.

„No sellisel juhul on parem, kui ma veini välja otsin,“ vastas Ben.

Holly seisis paigal, justnagu oleksid talle juured alla kasvanud. Oli see vale, et ta just praegu ei tahtnud oma parima sõbrannaga rääkida? Asi polnud selles, nagu olnuks tal midagi Jamiega kohtumise vastu. Vastupidi. Lihtsalt taolised hetked Beniga tundusid nii erilised. Tegelikult lausa sedavõrd, et kohati tundus võimatu, et need igavesti nii heaks võiksid jääda, ja kui nii, siis tahtis ta viimsest kui sekundist viimast võtta.

Ei, ütles naine endale. Ta oli naeruväärne. Nad olid paar ja nende suhe oli tugev. Neid ootas ees terve ühine tulevik ja viimane, mida ta tahtis, oli see, et Jamie end kõrvalejätetuna tunneks.

„Too sina vein, mina avan ukse,“ ütles ta riideid sirgeks sikutades ja suudles siis meest veel korra.

Kui Holly ukse avas, lendas koos külma tuuleiliga sisse jääne vihmapihu, nõelates ta nägu ja sundides silmi pilgutama. Näo kuivaks ja silmad selgeks saanud, kulus hetk, enne kui ta aru sai, et ukse taga seisja polnud kohe kindlasti Jamie. Nad olid enam-vähem sama kasvu, kuid sellega sarnasused ka lõppesid. Esiteks oli tulija meessoost ja teiseks nägi ta välja kõige rohkem kaheksasteist. Tal oli seljas üleliia suur vihmast läbi ligunenud dressipluus, mille kapuuts oli üles veetud. Kust iganes poiss tulnud oli, asus see kaugemal kui naabermaja. Holly vaatas talle otsa, püüdes selgusele jõuda, miks too nii tuttav tundub.

„Hei,“ sõnas poiss endiselt vihma käes seistes. „Kas Ben on kodus?“

2. peatükk

„E, tere,“ üritas noormees uuesti, kui Holly teda endiselt jõllitas. „Ma ei taha ebaviisakas olla, aga kas te laseksite mind sisse, sest väljas on päris märg?“

„Enne kui Holly vastata jõudis, ilmus ta selja taha meisterlikult kolme täidetud pokaali ja veinipudelit käes hoidev Ben.

„Toby? Miks sa vihma käes seisad? Tule sisse. Tule sisse. Holly, tema on Toby, minu õepoeg. Toby, tema on Holly, minu tüdruk.“

„Hei,“ noogutas Toby ja puges Hollyst mööda.

„Vabandust, muidugi, tule sisse,“ ütles Holly, mõistes, et oli poissi vaadanud suurema uudishimuga kui arvatavasti viisakas. Niipea, kui poiss sisse sai, nägi naine, kui märg ta oli. Vett voolas ta riietest uksematile.

Holly polnud noormehega kunagi varem kohtunud, kuid polnud üllatav, et tal oli tunne, nagu oleks, sest Benil oli temast majas mitu fotot. Kuid samas polnud imestamisväärt ka see, et ta ei olnud poissi ära tundnud. Ühel fotol oli too napilt viiene ja istus Beni õlgadel, kui mees Bourtoni jõel aerutas, ning teisel vast paar aastat vanem, ehk seitsmene või kaheksane, ja see oli perefoto, millel olid ka Beni vanemad, õde ja õetütar. Tollel fotol olid Tobyl lühikesed juuksed ja seljas jõulukampsun. Nüüd ulatusid ta juuksed pea õlgadeni ning jalas olid tal puusadel rippuvad kottis teksad.

„Kas üks neist on mulle?“ küsis ta veinipokaalide suunas noogates.

„Vaevalt küll,“ kostis Ben. „Tõsiselt, mida sa siin teed ja kuidas sa siia said? Ega ometi jala?“

„Bussipeatusest jah.“

„Miks ema sind ära ei toonud?“

Vastuseks kostnud põlglik turtsatus ütles Hollyle kahte asja. Esiteks seda, et Toby suhted emaga polnud mitte kõige paremad, ja teiseks, et ta oli ilmselgelt tulnud siia oma onu Beniga rääkima. Äsjane kirk trepil oli ununenud ja ei pidanud olema raketiteadlane mõistmaks, et Toby kohalolek tähendas romantikalootuse tuulde lendamist. Pealegi oli ilmne, et Benil ja Tobyl oli vaja rääkida.

„Teate mis?“ ütles Holly ukse kõrvalt nagist joppi haarates. „Ma vist parem lähen enda poole ja kõllan emale. Ta on paar korda helistanud ja hakkab muretsema, kui ma talle varsti ei vasta.“

„Oled kindel?“ küsis Ben. „Võta rätik, Toby, ja kuivata end ära. Üleval vannitoas on. Sa tead küll.“

„Ikka,“ vastas poiss, laskmata end teist korda paluda, ja viskas kingad jalast. Ben ootas, kuni vannitoa uks oli kinni, enne kui uuesti rääkima hakkas.

„Sa ei pea minema,“ ütles ta, „kuigi niimoodi ette teatamata järsku kohale ilmuda pole üldse Toby moodi. Ilmselt pean lubama tal pisut auru välja lasta.“

„Ausalt, sellest pole midagi. Ma peaksin tõesti emale tagasi helistama. Hiljem räägime?“

Holly sirutas end mehe poole ja suudles teda.

„Tead mis – ma saadan su koju.“

Holly majaosa trepil suudlesid nad taas, suure vihmavarju all, sellele trummeldavas vihmas. See teineteise koju saatmine oli nende uus tobe komme. See tähendas vaid kahte meetrit kõrvalukseni, aga Hollyle meeldis see tohutult – mitte et ta niiväga tihti oleks oma koju läinud. See tõi talle alati naeratuse näole ja ühes soojusega levis temas teadmine, et tal on keegi, kes on tema nimel

valmis ka väikesteks asjadeks, ja see tähendas palju. Tegelikult oligi see kõige olulisem.

Holly oli läbi karmide kogemuste selgeks saanud, et suhted ei tähenda suuri žeste või suurejoonelisi lubadusi, mis ilmselt oligi hea, sest nad Beniga ei rääkinud tulevikust õieti üldse. Kõige kaugem tulevik tähendas nende jaoks nädalavahetuse plaane ja ehk äsja linastunud filmi kinos. Holly oli midagi ebamääraselt rääkinud Jamie sünnipäevast ja ühisest kingitusest, aga Ben oli seepeale kohmetult midagi traditsioonidest pomisenud ja naine polnud tahtnud peale käia. Ta oli Jamie käest kuulnud, et Ben oli eelmises suhtes rängalt kannatada saanud, ja ega neil ju kuhugi kiiret polnud. Ehk mõne kuu pärast hakkavad nad kaugemale tulevikule mõtlema, võib-olla kavandavad koos puhkuse või midagi taolist, aga praeguseks oli naine õnnelik ja täiesti rahul hetkes elamisega. Ja need hetked olid head.

„Näeme homme,“ sõnas Ben. „Ja ütle Jamiele, et ta mulle oma sünnipäeva kohta pidevalt meeldetuletusi ei saadaks. Ma tunnen teda juba pea kümme aastat, nii et mäletan väga hästi, millal see on.“

„Ütlen edasi,“ lubas Holly ja suudles teda veel viimast korda, lipsas siis majja ning sulges enda järel ukse.

Ta oli märganud sissesõiduteel Jamie kaubikut, kuid hõikamisele ei vastanud keegi. Trepimademel põles tuli ja köögis niisamuti, kuid see ei tähendanud, et ta majakaaslane kodus oli. Tulede põlema jätmine oli põhimõtteliselt Jamie ainus halb harjumus. Vihm teda samuti ei häirinud. Ta oli võinud vabalt pubisse jalutada või siis kelleltki küüti saada.

Holly kavatses just ülakorrusele minna, kui talle meenusid ema kõned ning ta läks selle asemel kööki.

Ta oli koos vanematega Bourton-on-the-Wateris elanud ja siin üles kasvanud. Siit pärinesid kõik tema lapsepõlvemälestused, alates küpsetamisest koos emaga ja autosõidutundidest isaga ning

lõpetades esimese töökohaga Magusas Ampsus ja Jake Johnsonilt saadud esimese suudlusega. Selleks ajaks, kui ta pärast pikka Londonis elamist Bourtonisse naasis, olid vanemad Northleachi külla kolinud. See oli peaaegu sama vanamoline, kuigi sel puudus peatänavaga paralleelselt vulisev jõgi, mis Bourtoni eriliseks tegi. Sellegipoolest olid nad üle pikkade aastate taas üksteisele lähemal, nii distantsti kui emotsionaalse läheduse mõttes. Vanemad olid Holly jaoks alati olemas olnud ning tema ja Beni suhte järgmiseks sammuks pidi olema mehe tutvustamine neile. Siiani oli mees saanud neile vaid autost lehvitada, kui Holly komme laiali viis. Kuid head asjad võtsid aega ja see, mis neil Beniga kahekesi oli, oli hea asi. Eelmisel kuul oli Holly lubanud, et teeb nad omavahel tutvavaks.

Köögis võttis Holly koti šokolaadilaimikommidega, keeras ühe paberist välja ning pistis suhu. Ema võis tundide kaupa rääkida ja õigetest hetkedel „mhmm“ ja „aa“ ütlemisel oli abiks, kui sai samal ajal klaaskommi lutsutada. Varem polnud need Hollyle sugugi meeldinud – ta pidas neid üheaegselt liiga hapuks ja liiga läägeks. Arvestades seda, kui palju erinevaid kommisorte ta poes oli, polnud sugugi imestada, et nende seas leidis ka mõni niisugune, mis talle ei maitsenud. Kuid eelmisel nädalal oli üks klientidest tellinud suure kotitäie ning teda oli haaranud soov veel kord üht maitsta, ja pärast seda oligi ta sõltlane.

Komm kindlalt suus ja teine haaramisvalmis, istus Holly maha ning helistas emale.

Telefon helises vaid korra, enne kui ema vastas.

„Hei, ema. Kas kõik on hästi?“

„Holly, kullake, aitäh, et sa tagasi helistasid, armas. Ma ometi ei seganud sind? Ega sa oma pangajuhatajaga väljas ei olnud?“

„Ma olin küll Beni juures, aga ausalt, pole hullu. Me vaatasime filmi.“

„Kas see on lõppenud?“

„Jama film oli. Ja pole midagi, me jätsime juba pooleli, ja siis ilmus kohale Beni õepoeg.“

„Selge.“

„Kas kõik on korras, ema? Su hää! kõlab imelikult.“

„Imelik“ oli ainus sõna, millele ta suutis tulla. Emal polnud küll kunagi olnud kombeks valjusti rääkida, kuid praegu oli tema jutt nii vaikne, et Hollyl oli tema kuulumisega tegemist.

„Oh Holly,“ vastas ema väriseva häälega, enne kui eeter kahtlaselt vaikselt jäi.

„Ema? Mis on? Oled sa kombes? Kas isaga on kõik hästi? Kas ma pean sinna tulema? Ema, mis juhtus? Kus isa on?“

Holly peas rullusid lahti kõige hullemad stsenaariumid ning ta kuulis oma hääles kasvavat paanikat. Ta püüdis hiljutisest Verity kaotusest ikka veel üle saada – ja temaga polnud ta õieti tuttavgi olnud. Ainuüksi mõttest, et isaga võis midagi juhtunud olla, tõmbus veri soontes külmaks ja süda hakkas kloppima.

„On temaga kõik korras?“

„Oi, on küll. Asi pole selles,“ vastas Wendy viimaks. „Nii hull see pole.“

Holly hingas kergendunult välja.

„Milles siis?“ küsis ta ning ärevus asendus ärritusega. „Mis lahti on?“

Tekkis pikk paus.

„Ta kaotas töö ... jälle,“ kostis ema viimaks.